

Uchwała Komisji Habilitacyjnej
z dnia 18 maja 2023 roku
w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
dr. Jarosławowi Kucharskiemu
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia

Powołana w dniu 13 stycznia 2023 r. przez Radę Dyscypliny Filozofia Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r. poz. 574) oraz na podstawie §36 ust. 1 p. 3 Statutu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie oraz §6 Uchwały nr 200/2019 Senatu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie w sprawie sposobu postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, Komisja Habilitacyjna w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Jarosława Kucharskiego, działała w składzie:

osoby wyznaczone przez Radę Doskonałości Naukowej:

- prof. dr hab. Jacek Wojtysiak – przewodniczący komisji
- dr hab. Sebastian Gałecki - recenzent komisji
- dr hab. Ewa Agnieszka Lekka-Kowalik – recenzent komisji
- dr hab. Alfred Wierzbicki - recenzent komisji

osoby wyznaczone przez Radę Dyscypliny Filozofia UKSW:

- prof. dr hab. Władysław Zuziak - recenzent komisji
- dr hab. Andrzej Kobyliński - członek komisji
- dr hab. Dominika Dzwonkowska - sekretarz komisji

Działając na podstawie:

1. Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 z późn. zm.),
2. Uchwały Nr 200/2019 Senatu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z dnia 23 października 2019 r. w sprawie sposobu postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie
3. Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. z 30 stycznia 2018 r. poz. 261).
4. Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz. U. 2018 r. poz. 1818).

Komisja Habilitacyjna wzięła pod uwagę:

1. osiągnięcia naukowe, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2a Ustawy 2.0;
2. aktywność naukową Habilitanta realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej (por. art. 219 ust. 1 pkt. 3 Ustawy 2.0);
3. osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne oraz popularyzujące naukę
4. wynik kolokwium habilitacyjnego (por. art. 221 pkt. 9 Ustawy 2.0).

Podstawą oceny dokonań wymienionych w pkt. 1-5 były:

- 1) monografia pod tytułem: *Etyka przywództwa*, Wydawnictwo Naukowe Akademii Ignatianum, Kraków 2021.
- 2) sporządzony przez Habilitanta autoreferat i zestawiony przez niego wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej (wraz z załączoną dokumentacją);
- 3) sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć;
- 4) przebieg kolokwium habilitacyjnego;
- 5) wykład habilitacyjny;
- 6) dyskusja członków Komisji Habilitacyjnej.

Zgodnie z art. 221 ust. 9a Ustawy 2.0 oraz § 11 Regulaminu, w dniu 13 kwietnia 2021 roku zostało przeprowadzone kolokwium habilitacyjne, przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, zapewnia-

jących transmisję kolokwium w czasie rzeczywistym między jego uczestnikami, oraz wielostronną komunikację w czasie rzeczywistym, w ramach której uczestnicy kolokwium mogli swobodnie wypowiedzieć się w jego toku.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowe i dydaktyczne Habilitanta, przedstawione przez recenzentów opinie, przeprowadzone kolokwium habilitacyjne, po dyskusji, Komisja stwierdziwszy, że aktywność naukowa Habilitanta była prowadzona w więcej niż jednej uczelni oraz że jego osiągnięcia naukowe stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej filozofia, podjęła uchwałę o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Filozofia Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z wnioskiem o nadanie:

**doktorowi Jarosławowi Kucharskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej filozofia.**

Uchwała zapadła następującym stosunkiem głosów:

Uprawnionych do głosowania	7 osób
Oddano głosów	7
Głosów nieważnych	0
Głosów ważnych	7

W tym:

- za nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego (TAK): 7 głosów
- o odmowie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego (NIE) – głosów: 0
- WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ – głosów: 0

Głosowanie (zgodnie z art. 221 ust. 10 Ustawy 2.0) miało charakter jawny.

Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała (zgodnie z art. 221 ust. 10 Ustawy 2.0) ma status opinii.

Podpis Przewodniczącego Komisji:

UZASADNIENIE

1. INFORMACJE OGÓLNE

Dr Jarosław Kucharski urodził się 10 czerwca 1978 r w Radomiu. Odbył studia magisterskie z filozofii w Uniwersytecie Jagiellońskim, zakończone w 2002 roku obroną pracy magisterskiej, *Czy względy moralne są nadrzędne? Spór o status norm moralnych*, której promotorem był prof. dr hab. Włodzimierz Galewicz. W roku 2009 uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia nadany przez Uniwersytet Jagielloński, na podstawie rozprawy doktorskiej: *Usprawiedliwione kłamstwo we współczesnej etyce stosowanej* (promotor: prof. dr hab. Włodzimierz Galewicz, recenzenci prof. dr hab. Janina Filek, prof. dr hab. Marek Drwięga). Od października 2011 jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Filozofii Akademii Ignatianum w Krakowie (wcześniej Wyższa szkoła Filozoficzno-Pedagogiczna Ignatianum w Krakowie).

2. OSIĄGNIĘCIA NAUKOWE HABILITANTA

2.1. GŁÓWNE OSIĄGNIĘCIE

Osiągnięciem naukowym, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy, jest monografia: *Etyka przywództwa*, Wydawnictwo Naukowe Akademii Ignatianum, Kraków 2021, ss. 460. Recenzentami wydawniczymi byli: dr hab. Ryszard Wiśniewski, prof. UJD i dr hab. Karol Chrobak.

2.2. POZOSTAŁA AKTYWNOŚĆ NAUKOWA

Podstawą oceny pozostałej aktywności naukowej Habilitanta były:

- Artykuły opublikowane w czasopismach naukowych pomiędzy uzyskaniem stopnia doktora a uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego – 7
- Rozdziały opublikowane w monografiach naukowych – 15
- Wystąpienia na konferencjach krajowych pomiędzy uzyskaniem stopnia doktora a uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego - 14;
- Współorganizacja konferencji międzynarodowych – 2;
- Współorganizacja konferencji krajowych – 2;
- Udział w innych zespołach badawczych pomiędzy uzyskaniem stopnia doktora a uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego – 0
- Liczba cytowań publikacji wnioskodawcy, z oddzielnym uwzględnieniem autocytowań, pomiędzy uzyskaniem stopnia doktora a uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego - 37 cytowania według bazy danych Google Scholar, 0 autocytowań;
- Posiadany indeks Hirscha (według bazy danych Google Scholar) - h-index = 2

2.3 OSIĄGNIĘCIA DYDAKTYCZNE, POPULARYZATORSKIE I ORGANIZACYJNE

- Udział w grantcie: „Pomniki polskiej filozofii chrześcijańskiej w XX i XXI wieku”, kierownik prof. dr hab. Maciej Bała. Projekt był finansowany przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach konkursu „Pomniki polskiej myśli filozoficznej, teologicznej i społecznej XX i XXI wieku” w latach 2016–2020 (Nr rej. 0033/FIL/2016/90).
- Działalność organizacyjna: Habilitant pełnił liczne funkcje organizacyjne (członek Rady Dyrektorskiej Instytutu Filozofii, członek zespołu mającego na celu przygotowanie wniosku o otwarcie kierunku; członek zespołu przygotowującego studia podyplomowe „Etyka”; członek zespołu do spraw optymalizacji procesów na AIK, kierownik studiów podyplomowych w Wydziale Filozoficznym AIK). Obecnie pełni funkcję wicedyrektora do spraw studenckich Instytutu Filozofii AIK; pełnomocnika Rektora do spraw Społecznej Odpowiedzialności Uczelni; Członka Komisji Dyscyplinarnej do spraw Studentów oraz opiekuna Filozoficznego Koła Naukowego „Eidos”.
- Współpraca z otoczeniem gospodarczym
 - 2010 opracowanie i przeprowadzenie szkoleń ze standardów *green events* na zlecenie Krakowskiej Izby Turystycznej
 - Od 2012 współpraca z Europejskim Centrum Spraw Pracowniczych – planowanie i ewaluacja warsztatów; opracowanie podręcznika „Liderzy związków zawodowych – edukacja przez całe życie (został przetłumaczony na j. hiszpański i angielski).
 - Od 2018 współpraca z firmą PWC Polska; udział w programie „Procedury bez barier”, zarządzanym przez KPRM i Szefa Służby Cywilnej. Celem programu jest identyfikacja barier w zakresie dostępności usług publicznych dla osób ze szczególnymi potrzebami (barier architektonicznych, komunikacyjnych, cyfrowych oraz innych, w tym kulturowych).
 - Od 2020 współpraca z Grupą Inphotech jako konsultant do spraw komunikacji.

Szczegółowy wykaz osiągnięć Habilitanta znajduje się w przygotowanych przez niego *Autoreferacie* i *Wykazie osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny*.

3. OCENA GŁÓWNEGO OSIĄGNIĘCIA ORAZ POZOSTAŁEJ DZIAŁALNOŚCI NAUKOWEJ

3.1 OCENA RECENZENTÓW

Ks. prof. dr hab. Władysław Zuziak rozpoczął recenzję od analizy rozprawy zwracając uwagę na to, iż jest ona cennym wkładem w ukazanie normatywnych modeli przywództwa. Recenzent podkreślił, że Habilitant bardzo wyraźnie określił metodę badawczą, według której ocenia i porównuje modele przywództwa. Wśród walorów rozprawy prof. Zuziak wymienia:

1. Spójny układ monografii, logiczne powiązanie poszczególnych rozdziałów, przejrzystość myślenia oraz wyraźne sformułowanie tezy. Ponadto, Habilitant podjął ważny i aktualny temat oraz rzetelnie go przeanalizował.
2. Samodzielność w myśleniu u Habilitanta oraz panowanie nad dużą ilością materiału. Recenzent zauważa, że dr Kucharski „śmiało konfrontuje omawiane poglądy. Ponadto umiejętnie wydobywa rolę i znaczenie przywództwa w różnych sferach rzeczywistości społecznej” (s. 5).
3. Precyzyjność w myśleniu analitycznym oraz autorskie opracowanie tabel.
4. Nowatorską propozycję normatywną w zakresie etyki przywództwa.

Wśród uwag krytycznych Recenzent wskazuje na:

1. Zbyt długi tekst historyczny o przywództwie.
2. Brak wyraźnego zaznaczenia przez Habilitanta, „w którym nurcie filozoficznym zawierają się jego poglądy”. (s. 6)
3. Ograniczenie się do sfery sprawozdawczo-rekonstrukcyjnej oraz brak wyraźnego określenia, który z omawianych modeli najbardziej odpowiada Habilitantowi.

Powyższe uwagi skłoniły Recenzenta do zadania pytania, „czy jesteśmy w stanie wypracować jakiś spójny model „etyki przywództwa”? Czy Habilitant byłby w stanie na obecnym etapie badań a może i w kolejnych pracach sformułować własną koncepcję takiej etyki i w oparciu o nią podać podstawowe cechy moralne dobrego lidera dzisiaj?” (s. 6).

W odniesieniu do pozostałej części dorobku Recenzent podkreśla, że „Habilitant umiejętnie łączy teoretyczne rozważania z konkretnym zastosowaniem zasad moralnych i wartości w różnych sferach życia publicznego” (s. 9). Teksty dr Kucharskiego charakteryzują „się rzetelnością naukową i spójnym przedstawieniem podjętego tematu.” (s. 9) Jednocześnie Recenzent sugeruje, „aby Habilitant jeszcze odważniej wyszedł poza sferę sprawozdawczo-rekonstrukcyjną i zdobył się na bardziej śmiałe i odważne interpretacje omawianych tekstów” (s. 9).

W podsumowaniu recenzent zaznacza, że Habilitant jest rzetelnym i obiecującym badaczem, a jego dorobek badawczo-dydaktyczny zasługuje na uznanie. Prof. Zuziak podkreśla, że „twórczość naukowa (Habilitanta) jest istotnym wkładem w polskie badania nad antropologiczno-etycznymi podsta-

wami życia gospodarczo-ekonomicznego” oraz „wpisuje się w zrównoważony rozwój gospodarki i odpowiedzialnego biznesu” (s. 12). W związku z tym Recenzent konkluduje, że „Habilitation spełnia w sposób satysfakcjonujący warunki do wystąpienia z wnioskiem do RDN-u o przyznanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie filozofii.” (s. 12)

Dr hab. Sebastian Gałecki rozpoczął recenzję od zreferowania przebiegu kariery naukowej Habilitanta, następnie przedstawił ocenę osiągnięcia głównego dr Kucharskiego podkreślając bardzo dobrą i przejrzystą strukturę monografii. Recenzent podkreślił także filozoficzne uporządkowanie koncepcji „coachingowych”, „mentorskich”, czy „poradnikowych” oraz wydobyte i logiczne uporządkowanie praktycznych założeń wymienionych w monografii modeli prezentujących codzienną pracę lidera (s. 4). Dodatkowym atutem monografii w ocenie Recenzenta jest odważne i jednoznaczne rozwiązanie kluczowych problemów etyki przywództwa. Ponadto cennym wkładem Habilitanta jest „chęć domknięcia swoich rozważań historycznych i metaetycznych analizami ściśle etycznymi, odpowiadając na pytanie, jakie zachowania lidera są nakazane, a jakie zalecane, które metody należy pochwalić, a które potępić, jak odróżnić przywódcę dobrego od złego” (s. 5).

Recenzent zwrócił też uwagę na mankamenty monografii, za największy z nich uznał propozycję tłumaczenia terminu „integrity” jako „wierność”, podkreślając także wątpliwość co do przekładu terminu „follower” jako „zwolennik. Zdaniem Recenzenta w monografii nie przedstawiono przekonujących argumentów za przyjętym przekładem terminu „integrity”. Z tej perspektywy podkreślenie w autoreferacie „uporządkowanie pola semantycznego pojęcia «wierność»” budzi poważne wątpliwości, co do wkładu Habilitanta. Ponadto Recenzent wskazał, że analizy pojęcia „integrity” w koncepcji MacIntyre’a oraz cnoty posłuszeństwa u św. Tomasza z Akwinu są niewłaściwie zinterpretowane.

Zdaniem dr hab. Gałeckiego problematyczne jest także stwierdzenie, że od liderów można wymagać wierności w modelu równoległym, a wierność w modelu gwiazdowym uznano za superrerogacyjną. Recenzent zauważa, że tego typu wizja lidera sprawia, że koncepcja przywództwa zostaje całkowicie wyprowadzona poza kontekst moralny i etyczny (s. 8). W takim ujęciu być może należałoby mówić o skuteczności lidera, a nie o etyce przywództwa.

W dalszej części recenzji pojawiła się analiza pozostałych osiągnięć naukowych, działalności dydaktycznej, organizacyjnej oraz popularyzującej naukę Habilitanta. Dr hab. Gałecki zwrócił uwagę na bardzo niedbałe przygotowanie dokumentacji habilitacyjnej przez dr Kucharskiego przez Habilitanta, występowanie licznych literówek w autoreferacie oraz niezrozumiałych bądź kuriozalnych stwierdzeń (s. 9-10). Recenzent stwierdził, że Habilitation w bardzo niskim stopniu spełnił obowiązek ustawowy „wykazania się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej”. Swoją tezę uzasadnił faktem prowadzenia badań i pracy naukowej niemal wyłącznie w Krakowie i na swojej macierzystej uczelni. Rozdziały zostały opublikowane niemal wyłącznie w wydawnictwie macierzystej uczelni, natomiast udział Habilitanta w konferencjach ograniczał się w zasadzie do Krakowa (85 %), i to w większości na

macierzystej uczelni (71 %). Ponadto na niską ocenę dorobku składa się brak umiędzynarodowienia, w tym obszarze wykazano jedynie dwukrotny udział w programie Erasmus +. Jednocześnie habilitant wykazuje się ponadprzeciętnym zaangażowaniem na macierzystej uczelni w sferze organizacyjno-administracyjnej. Dr hab. Gałęcki konkluduje, że recenzowany dorobek może być przedmiotem dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Dr hab. Ewa Agnieszka Lekka-Kowalik, prof. KUL rozpoczyna swoją recenzję od omówienia głównego osiągnięcia, zaznaczając, że książka ma za cel: uporządkowanie zagadnień z związanych z etyką przywództwa oraz zaproponowanie normatywnego modelu przywództwa. Recenzentka wyraziła wątpliwości co do podsumowania poglądów w tabelach ze względu na to, że wprawdzie tabele powinny porządkować dyskusję to sprawiają czytelnikowi kłopot związany z koniecznością sprawdzania do czego odnoszą się poszczególne symbole. Ponadto zagadnienie wymiarów i typów przywództwa wymagałoby pogłębionej analizy. W recenzji zwraca się również uwagę na fakt pewnego upraszczania i zamykania poglądów historycznych we współczesnej terminologii. Co rodzi trudności z rzetelną analizą historycznych koncepcji przywództwa i skłania do zadania pytania czy autor nieco nie „nagina” koncepcji różnych myślicieli, aby je przedstawić jako przykład przywództwa (s. 4).

Wątpliwości budzi także kwestia doboru wartości przez lidera charyzmatycznego. Habilitant pisze w monografii „jeżeli lider będzie na przykład rasistą, to wierność takim antywartościom, połączona z charyzmą doprowadzi do stworzenia zespołu, który będzie przekształcał zwolenników w rasistów” (s. 313). Recenzentka zwraca uwagę na brak podjęcia kwestii odpowiedzialności lidera za zwolenników. Ponadto wskazuje, że zacytowany powyżej fragment tekstu jest jednym z cytatów świadczących o braku osadzenia refleksji w metafizyce (s. 5). Podobną uwagę Recenzentka czyni omawiając koncepcję paternalizmu, której słabości wynikają z braku osadzenia etyki przywództwa w określonej koncepcji metafizyki lub antropologii (s. 7).

Szczególnie ważnym elementem refleksji jest przedstawienie koncepcji normatywnej Habilitanta w IV części monografii. Zdaniem recenzentki wiele analiz Habilitanta ma charakter zdroworozsądkowy, brakuje też wyraźnego odróżnienia wymiaru społecznego (faktualnego) od moralnego (powinnościowego). W tej części również brakuje osadzenia teorii etycznej w koncepcji metafizycznej i antropologicznej.

Dr hab. Lekka-Kowalik podsumowuje, że „książka jest kopalnią wiedzy o pojęciowych i normatywnych zagadnieniach teorii przywództwa, nie tylko w samej etyce”. Za niezwykle istotne osiągnięcie uznano przekonanie, „że rozmaite teorie i etyki przywództwa nie są świadome założeń filozoficznych, które czynią” (s. 8). Zdaniem Recenzentki ważne „jest też pokazanie – nie zawsze wprost – że etyka szczegółowa (a do takiej należy etyka przywództwa) pełni rolę nie tylko teoretycznego rozumienia istotnego fenomenu ludzkiego życia, ale też rolę wychowawczą” (s.8-9).

Zdaniem Recenzentki „książka przedstawiona jako rozprawa habilitacyjna jest samodzielnym osiągnięciem i stanowi istotny wkład w rozwój filozoficznych teorii przywództwa. Choć liczbowo i

treściowo pozostałe osiągnięcia są wystarczające, nieco martwi lokalny charakter tych osiągnięć.” Działalność dydaktyczna i organizacyjna została uznana za wystarczającą. W recenzji podkreślono imponujący charakter osiągnięć aplikacyjnych Habilitanta, szczególnie wydanie podręcznika stosowanego poza światem akademickim. Zdaniem Recenzentki Habilitant spełnia ustawowe warunki do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Ks. dr hab. Alfred Wierzbicki pisze w recenzji, że „książka Kucharskiego przekracza jednak ramy prostej recepcji dorobku autorów zagranicznych, jest ona oryginalnym głosem w dyskusji na temat etyki przywództwa, uwzględniającym perspektywę historyczno-filozoficzną oraz metodologiczną (metaetyczną) w analizie problematyki z zakresu etyki praktycznej.” (s. 1) Poza tym, walorami osiągnięcia głównego są: struktura książki odzwierciedlająca konsekwencję badawczą; wielość źródeł i opracowań, z których korzysta autor. Wartym podkreślenia jest metoda zastosowana przez Habilitanta, która polega na filozofowaniu poprzez historię filozofii. Najważniejszym fragmentem monografii jest propozycja normatywna, której zaletą jest pogłębiona refleksja nad aporiami przywództwa. Recenzent podkreśla, że styl Habilitanta, jest „daleki od ujęć kodeksowych, przeciwnie Kucharski jako filozof stara się przede wszystkim o zrozumienie racji uzasadniających wymagania normatywne.” (s. 6) Ponadto w całej monografii Habilitant w opisie moralności oraz w rozstrzygnięciach normatywnych łączy „aspekty podmiotowe i przedmiotowe, dzięki czemu łatwiej uniknąć pułapki etycznego doktrynerstwa.” (s. 6)

Recenzent podkreśla, że monografię Jarosława Kucharskiego uznaje za pracę wybitną. Po pierwsze monografia Habilitant przedstawił ważny temat z zakresu etyki społecznej prezentując dyskusję toczącą się w tym obszarze w światowej literaturze, jednocześnie podejmując dyskusję z wybranymi ujęciami oraz proponując nowe rozwiązania. Po drugie na uznanie zasługuje wzorcowa, metodologiczna kultura uprawiania etyki stosowanej, „dr Kucharski opanował bowiem umiejętność rozwijania dyskursu normatywnego w przedmiotowej korelacji z badaniami w zakresie historii filozofii i myśli współczesnej, potrafi czerpać z wyników współczesnych nauk empirycznych takich jak psychologia czy nauki o zarządzaniu. Bliski kontakt poznawczy z «materią empiryczną» oraz pogłębiona refleksja filozoficzna w jej historycznym zwielokrotnieniu zapewniają analityczną rzetelność.” (s. 7).

Recenzent podkreśla, że w jego opinii rozprawa habilitacyjna nie zawiera istotnych błędów, ale ma on pewne uwagi krytyczne. Po pierwsze, zastanawiający jest fakt, że Habilitant nie zmierzył się z Marksowską koncepcją przywództwa rewolucyjnego. Po drugie wątpliwości budzi „wprowadzenie rozważań Andrzeja Szostka wokół problematyki norm i wyjątków do rozdziału o etyce przywódcy jako «etyce wyjątków moralnych»” (s. 8).

W odniesieniu do pozostałego dorobku naukowego Habilitanta, Recenzent pisze, że wprawdzie nie jest to dorobek imponujący pod względem ilościowym, to reprezentuje on wysoki poziom merytoryczny. Cechuje go dbałość o spójność i precyzję wywodów (s. 8). Recenzent konkluduje recenzję stwierdzeniem, że dorobek dra Jarosława Kucharskiego w dyscyplinie filozofia jest wystarczający do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego w zakresie filozofii.

3.2 OCENA POZOSTAŁYCH CZŁONKÓW KOMISJI

Prof. dr. hab. Jacek Wojtysiak zwraca uwagę, że główne osiągnięcie Habilitanta jest dobrze skonstruowane i napisane, stanowi przegląd problematyki związanej z etyką przywództwa od strony historycznej, metaprzmiotowej i przedmiotowej. Prof. Wojtysiak podkreśla erudycyjny charakter refleksji Autora, rzetelną analizę omawianego zagadnienia, przejrzysty styl pisarski, czytelne rozróżnienia oraz znajomość praktycznych przykładów w życia przywódców. Najważniejsze zarzuty wobec głównego osiągnięcia to: 1. Przewaga referowania poglądów nad prezentacją własnych poglądów Autora; 2. Brak wyjaśnienia, czym w ujęciu Autora zagadnienia metaetyczne różnią się od etycznych; 3. Brak wyboru wiodącej teorii etycznej; 4. Zbyt ogólnikowa propozycja normatywna opisana w ostatniej części monografii. Mimo powyższych zarzutów monografia została oceniona wysoko przez prof. Wojtysiaka.

Prof. Wojtysiak odniósł się do wątpliwości co do spełnienia przez Kandydata wymogu realizowania aktywności naukowej „w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej”. Warunek ten został spełniony w stopniu minimalnym w formie udziału w grancie realizowanym przez uczelnię macierzystą Habilitanta i UKSW, w prowadzeniu zajęć dydaktycznych poza uczelnią macierzystą oraz w uczestnictwie w programie Erasmus+. Do tego należy dodać współpracę Kandydata z Europejskim Centrum Spraw Pracowniczych, w ramach którego zrzeszone są także wyższe uczelnie. Ponadto mimo „(niekiedy dość, a niekiedy bardzo) wysokiego poziomu” publikacji naukowych Habilitanta, niemal wszystkie one zostały opublikowane w nisko-punktowanych czasopismach oraz brakuje publikacji w czasopismach zagranicznych. Mimo wyrażonych powyżej wątpliwości, prof. Wojtysiak zaznacza, że Habilitant spełnia wszystkie (określone w art. 219 Ustawy) warunki nadania stopnia doktora habilitowanego.

dr hab. Andrzej Kobyliński, prof. UKSW w swojej opinii podkreśla doświadczenie dydaktyczne i zaangażowanie Habilitanta w popularyzację nauki. Zaznacza on, że główne osiągnięcie Habilitanta monografia *Etyka przywództwa*, wydana w 2021 roku doprowadziła do wypracowania normatywnego modelu etyki przywództwa. Mocną stroną owego modelu jest jego udział „uporządkowaniu tematyki, wskazaniu granic obowiązywania poszczególnych norm i wskazaniu na minimalne i maksymalne zakresy norm proponowanych w ramach etyki przywództwa”.

Profesor Kobyliński podkreśla jednak, że w autoreferacie zabrakło informacji o pozostałych kierunkach badań Habilitanta. Jest tam jedynie szczegółowe przedstawienie głównego osiągnięcia dr Kucharskiego. Mimo tego braku opinii wieńczy stwierdzenie, że dorobek naukowy dr Kucharskiego spełnia ustawowe warunki dotyczące postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

dr hab. Dominika Dzwonkowska oceniła główne osiągnięcie Habilitanta jako ważny i oryginalny wkład w dyskusję nad zagadnieniem przywództwa. Podkreśliła erudycyjny charakter monografii, sumienność analiz oraz wykazanie historycznych inspiracji dla koncepcji przywództwa, która jako

osobna kategoria jest omawiana dopiero od XX wieku. Jednocześnie w opinii podkreślono brak projektów naukowych (jako główny badacz) oraz brak umiędzynarodowienia dorobku. Mimo, że Habilitant ma wiele bardzo dobrych publikacji to żadna z nich nie ukazała się w czasopiśmie międzynarodowym, ani wyników badań nie przedstawiono na międzynarodowej, zagranicznej konferencji. Ponadto prowadzenie zajęć w ramach programu Erasmus + jest niewystarczającym stopniem umiędzynarodowienia na tym etapie kariery naukowej.

W opinii podkreślono wkład Habilitanta we wdrożenie standardów etycznych w otoczeniu gospodarczym. Jest to duże osiągnięcie oraz bardzo rzadka sytuacja w środowisku etyki akademickiej. Tekst konkluduje stwierdzenie, że Habilitant spełnia warunki nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

Sprawozdanie z przebiegu posiedzenia komisji habilitacyjnej

Posiedzenie komisji habilitacyjnej obejmowało następujące części: 1) kolokwium habilitacyjne z udziałem Habilitanta; 2) dyskusję członków komisji nad przebiegiem kolokwium habilitacyjnego; 3) dyskusję nad dorobkiem naukowym i aktywnością naukową kandydata oraz nad wnioskiem o nadanie jemu stopnia doktora habilitowanego; 4) głosowanie nad uchwałą o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofia UKSW w Warszawie z wnioskiem o nadanie dr Jarosławowi Kucharskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia. Części 2)-4) odbyły się bez udziału Habilitanta.

1) Sprawozdanie z przebiegu kolokwium habilitacyjnego dr Jarosława Kucharskiego

Kolokwium habilitacyjne rozpoczął przewodniczący komisji, prof. dr hab. Jacek Wojtysiak. Następnie przewodniczący poprosił habilitanta o przedstawienie głównego osiągnięcia monografii *Etyka przywództwa*, Wydawnictwo Naukowe Akademii Ignatianum, Kraków 2021. Następnie rozpoczęto zadawanie pytań habilitantowi przez członków komisji.

Dr hab. Wierzbicki poprosił o uściślenie sposobu rozumienia pojęcia „analiza metaetyczna” przez Habilitanta.

Dr Kucharski zaznaczył, że pojęcie „analiza metaetyczna” w trzeciej części książki jest rozumiana jako próba określenia rozumienia następujących pojęć użytych w monografii: „wierność”, „paternalizm”, „etyka wyjątku”. W tej części osiągnięcia głównego jest przedstawione znaczeniem pojęć, nie pojawiają się jeszcze zagadnienia normatywne, stąd rozdział trzeci zatytułowano analiza metaetyczna. Sugestia nazwania rozdziału w ten sposób została wysunięta przez recenzenta monografii.

Zdaniem dr. hab. Wierzbickiego odpowiedź Habilitanta jest przekonująca. Niemniej pojęcie „metaetyki” zostało w monografii użyte w bardzo szerokim znaczeniu i należałoby przedstawić rozumienie tego terminu w głównym osiągnięciu.

Dr hab. Wierzbicki wyraził wątpliwość, co do wskazania Mahatmy Gandiego jako przykładu wierności równoległej, w jego ocenie jest on przykładem wierności gwiazdzistej.

Dr Kucharski podkreślił, że podanie Gandhiego jako przykładu wierności równoległej nie wyklucza bycia przykładem wierności gwiazdzistej. Gandhi jest współcześnie osobą kontrowersyjną, ze względu na zarzuty o nadużycia na tle seksualnym (ze względu na dzisiejszą wrażliwość), więc uznano go za przykład wierności równoległej mimo jego wad.

Prof. dr hab. Zuziak zauważył, że warto byłoby określić, w którym nurcie etycznym autor umieszcza swoje poglądy i zapytał, czy Habilitant byłby w stanie wypracować spójny model przywództwa. Jakie cechy moralne miałby dobry lider w tym modelu?

Dr Kucharski podkreślił, że stara się przedstawić krytykę wewnętrzną oraz niespójności w różnych nurtach. Jakkolwiek najważniejsze cechy przywództwa to autonomia (inspiracja od Kanta). Habilitant podkreślił, że koncepcja Kanta jest ograniczona ze względu na skupienie na racjonalności i pominięcie ludzkich emocji. Pomocną koncepcją jest tu libetariański paternalizm, który pozwala ująć człowieka integralnie jako całość.

Habilitant zaznaczył, że przywództwo jest po to, by dokonywać wielkich rzeczy i kwestionować tradycyjny sposób działania. Tego typu podejście jest też właściwe dla utilitaryzmu, który zaczynał od zadania pytania, czy nasze normy są właściwe. Lider również powinien sprawdzać wierność wartościom.

Dr hab. Lekka-Kowalik zauważyła, że pewne określenia budzą wątpliwości bez szerszego osadzenia w teorii etycznej, metafizyce i antropologii, np. stwierdzenia „lider kreuje wartości”, „lider może więcej” czy „można być dobrym przywódcą nie będąc dobrym człowiekiem”. Czy zatem w przedstawionych koncepcjach przywództwa funkcjonuje pojęcie prawdy, któremu człowiek powinien się podporządkować?

Dr Kucharski zauważył, że ideał moralny całkowitej spójności wartości moralnych byłoby donatyzmem. W tym ujęciu liderem nie mogłyby być osoby, które się nie poprawią i nie wpisują się w koncepcję gwiazdzistej wierności. W monografii nie przyjętego tak rygorystycznego stanowiska i uznano, że „można być dobrym przywódcą nie będąc dobrym człowiekiem”. Jest to pewnego rodzaju rozbitcie osobowości.

Dr hab. Lekka-Kowalik zadała pytanie, czy powinno być tak, że każdy z aspektów powinien być rozpatrywany osobno, czy należy brać pod uwagę człowieka jako całego? Który z modeli wierności może być modelem przywództwa?

Dr Kucharski odpowiedział, że wierność gwiazdzista jako cnota powinna być punktem dojścia, jest ona ideałem przywództwa. Problematyczna jest droga do tego ideału. Są takie przykłady „niewierności”/grzechy, które przecinają rolę, podważają osobę jako całość

Dr hab. Lekka-Kowalik ponowiła pytanie o wartości w przywództwie.

Habilitant odpowiedział, że chciałby, abyśmy mogli poznać wartości, jednak wartości są pewnymi uniwersalizacjami. Być możemy dostrzec wartości, ale nasza perspektywa jest fragmentaryczna i sposób rozumienia ich może się zmieniać.

Dr hab. Kobyliński zauważył, że w autoreferacie Habilitant zaprezentował jedynie swoją monografię, natomiast nie zostały omówione główne kierunki badań, gdy chodzi o pozostałą część dorobku naukowego. Jakie obszary badawcze można wyróżnić w opublikowanych przez Habilitanta artykułach naukowych i rozdziałach w monografiach wieloautorskich?

Dr Kucharski wymienił trzy obszary następujące obszary badań: 1. Etyka praktyczna, zawodowa; 2. Badania metaetyczne, na temat czym są wartości jak je rozumieć; 3. Praktyczne aspekty przywództwa.

Dr hab. Kobyliński podkreślił, że rozprawa habilitacyjna analizuje różne aspekty etyki przywództwa na podstawie publikacji autorów z krajów anglosaskich. Obecnie rozumienie przywództwa jest poważnym wyzwaniem także w innych kręgach kulturowych, np. w Chinach w ramach wielkiego projektu sinizacji Państwa Środka. Czy istnieje możliwość uniwersalizacji – także poza zachodni krąg kulturowy – wypracowanego w rozprawie habilitacyjnej modelu normatywnego etyki przywództwa?

Dr Kucharski odpowiedział, że nie kierował swoich koncepcji dla poza-zachodniego kręgu kulturowego, stąd jego propozycja jest indywidualistyczna, a nie skierowana do kultur kolektywistycznych. Niemniej można rozpocząć debatę o to jakiego przywództwa potrzebujemy w kontaktach z Chinami, budować refleksję nad przywództwem. Jakie korzyści są w przywództwie w kulturze indywidualistycznej, a jakie w kulturze kolektywistycznej. Poza tym należy zapytać, czego szukamy w przywództwie. Ponadto pojawia się pytanie o szacunek dla zwolenników w kulturach indywidualistycznych i kolektywistycznych.

Dr hab. Kobyliński zauważył, że zasady działania etycznego zawarte w monografii odnoszą się przede wszystkim do liderów politycznych, społecznych, gospodarczych. Adekwatnej etyki przywództwa potrzebują także liderzy religijni: duchowni i świeccy. Jakie elementy zaproponowanego w rozprawie modelu normatywnego można odnieść także do liderów religijnych?

Dr Kucharski odpowiedział, że duchowni są przywódcami lokalnych wspólnot, potrzebna jest formacja duchownych w obszarze przywództwa, ale także kształtowanie zwolenników. Szczególnie w kontekście duchownych jest ważne przygotowanie zwolenników, aby nie dochodziło do nadużyć.

Dr hab. Gałęcki zauważył, że termin „dobry” jest terminem etycznym i wyraził wątpliwości co do tego, czy można utożsamić skutecznego przywódcę z dobrym przywódcą. Zadał zatem pytanie o to, jakie rozumienie słowa „dobry” jest przyjęte w monografii?

Dr Kucharski zauważył, że w literaturze przedmiotu toczy się spór między J. Ciullą a T. Price’em co to znaczy, że ktoś jest dobrym przywódcą. Spór toczy się między stanowiskiem, że termin „dobry” zawsze odnosi się do wymiaru moralnego (Ciulla) a stanowiskiem, że należy odróżnić przywódców od dobrych przywódców w sensie moralnym (Price). Na tą dyskusję nakłada się potoczne rozumienie terminu „dobry”. W znaczeniu maksymalistycznym nie można odróżnić dobrego człowieka od dobrego przywódcy. Niemniej nawet przywódca przestępców może być dobrym człowiekiem. Habilitant zasugerował, że można sobie wyobrazić sytuację, w której herszt bandy zbójców może próbować udoskonalać osoby, którym przewodzi. Czy w tej sytuacji można nazwać taką osobę dobrym przywódcą w sensie moralnym?

Dr hab. Lekka-Kowalik zauważyła, że w tych przykładach przebijają absolutne wartości moralne.

Dr hab. Gałęcki zapytał Habilitanta, którego z prezydentów – Władimira Putina, Wołodymira Zełenskigo, Andrzeja Dudę, Emmanuela Macrona czy Josepha Bidena – uznałby za najlepszego przywódcę w świetle zaproponowanej przez siebie etyki liderów?

Dr Kucharski zauważył, że ma za mało danych, aby ocenić wszystkie dokonania tych prezydentów.

Dr hab. Dzwonkowska zapytała, czy jest możliwość przełożenia modelu normatywnego zaproponowanego w rozprawie na wyzwanie kryzysu ekologicznego? Czy istnieje kategoria zielonego przywództwa?

Dr Kucharski stwierdził, że z punktu widzenia teoretycznego nie ma potrzeby wydzielenia zielonego przywództwa. W ramach przywództwa są praktyki, które mogą zostać wykorzystane do ochrony środowiska jak i do zachowań antyekologicznych. Z punktu widzenia praktycznego jak najbardziej można mówić o zielonym przywództwie, tj. o takich postaciach, które prowadzą do zmiany przekonań.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak zadał pytania dotyczące treści dwóch cytatów w monografii:

- „nie sposób zakazać manipulacji i oddziaływania na emocje” (s. 395). Prof. Wojtysiak wyraził wątpliwość co do możliwości zakazania każdej formy manipulacji i oddziaływania na emocje.
- Powinno się wprowadzić „zakaz całkowitego wykluczania niektórych grup z grona interesariuszy lidera i jego zwolenników” (s. 396). Profesor Wojtysiak podkreślił wątpliwości co do słowa „całkowitego”, zauważając, że w przypadku ruchu niewolników nie sposób, by właściciele byli jego interesariuszami.

Dr Kucharski przyznał, że pierwsze przytoczone sformułowanie jest niefortunne. W kwestii drugiego sformułowania Habilitant zwrócił uwagę na definicję interesariuszy jako osób, na które dana grupa oddziałuje. Zauważył on, że jeżeli zacznie wykluczać się pewne grupy z tego grona, to będzie się lekceważyć ludzi, których działanie lidera w jakiś sposób dotyka.

2) Sprawozdanie z dyskusji członków komisji nad przebiegiem kolokwium habilitacyjnego

Po opuszczeniu posiedzenia przez habilitanta odbyła się dyskusja członków komisji nad odpowiedziami udzielonymi przez kandydata.

Dr hab. Wierzbicki stwierdził, że z wielkim zadowoleniem przyjmuje odpowiedź na postawione pytania. Podkreślił, że dr Kucharski jest dojrzałym filozofem, mocno osadzonym w teorii i praktyce. Chociaż nad pewnymi kwestiami, np. znaczeniem terminu „metaetyka”, można dyskutować.

Prof. dr hab. Zuziak podkreślił dużą sprawność intelektualną, erudycję oraz rzetelne odpowiedzi Kandydata na postawione pytania. Podkreślił też dużą znajomość filozofii praktycznej u Habilitanta.

Dr hab. Lekka-Kowalik powiedziała, że przychyliła się do oceny profesorów przedmówców, podkreśliła, że u Habilitanta widać nachylenie praktyczne. Dr hab. Lekka-Kowalik zauważyła, że rozstrzygnięcia etyki ogólnej bądź założeń antropologicznych nie były wystarczająco zdecydowanie wyrażona.

Dr hab. Andrzej Kobyliński podkreślił, że w trakcie całego kolokwium Habilitant wykazał się dużą samodzielnością myślenia i udzielił wyczerpujących odpowiedzi na zadane przez niego pytania.

Dr hab. Gałęcki podkreślił, że dr Kucharski dobrze odpowiedział na pytania i przyjmuje kolokwium.

Dr hab. Dzwonkowska przychyliła się do wypowiedzi przedmówców, podkreślając duże osadzenie Habilitanta w praktyce.

Dr hab. Wierzbicki podkreślił nachylenie praktyczne Habilitanta i dużą wartość praktycznej orientacji odpowiedzi dr Kucharskiego.

Dr hab. Gałęcki zwrócił uwagę, że dr Kucharski starając się o stopień w dyscyplinie filozofia powinien mieć silne osadzenie w teorii etycznej. Silne skupienie na praktyce w żaden sposób nie dyskwalifikuje kolokwium.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak podkreślił kompetencje i dobre przygotowanie kandydata do odpowiedzi na kolokwium.

Członkowie komisji stwierdzili, że kolokwium przekształciło się w mini-konferencję naukową

Komisja habilitacyjna jednogłośnie przyjęła kolokwium habilitacyjne dr Jarosława Kucharskiego, oceniając jego odpowiedzi bardzo wysoko.

Uchwała zapadła następującym stosunkiem głosów:

Uprawnionych do głosowania	7 osób
Oddano głosów	7
Głosów nieważnych	0
Głosów ważnych	7

W tym:

- za przyjęciem kolokwium (TAK): 7 głosów
- o odmowie przyjęcia kolokwium (NIE) głosów: 0
- wstrzymujących się głosów: 0

3) Sprawozdanie z dyskusji nad dorobkiem naukowym i aktywnością naukową kandydata oraz nad wnioskiem o nadanie jemu stopnia doktora habilitowanego

Przewodniczący komisji rozpoczął dyskusję i zachęcił członków komisji do wypowiedzi.

Dr hab. Lekka-Kowalik zaznaczyła, że książka wniosła znaczący wkład w rozwój przywództwa, pozostały dorobek jest treściowo różnorodny i liczbowo wystarczający. Pani Profesor zauważyła, że dorobek ma nieco lokalny charakter. Habilitant ma także znaczącą współpracę z otoczeniem gospodarczym, co jest jednym z bardziej imponujących osiągnięć. Na szczególną uwagę zasługuje podręcznik używany do szkoleń i przetłumaczony na dwa języki. Działalność organizacyjna i dydaktyczna jest także na poziomie wystarczającym.

Prof. dr hab. Zuziak podkreślił, że teksty filozoficzne Habilitanta cechują się rzetelnością naukową i spójnym przedstawieniem tematu, duża erudycja, bardzo wysoka znajomość tematu. Jego projekt etyki jest ważnym czynnikiem wspierającym ekonomię politykę i kulturę oraz wpisuje się w zrównoważony rozwój gospodarki i społeczną odpowiedzialność biznesu. Współpraca z otoczeniem jest znacząca. Ponadto Habilitant ma działalność dydaktyczną na wielu uczelniach oraz poza uczelniami, głównie z Europejskim Centrum Spraw Pracowniczych. Dorobek naukowy i organizacyjny został wysoko oceniony,

Dr hab. Wierzbicki przychylił się do tych opinii poprzedników recenzentów, książka jest bardzo oryginalna i pionierska. Wiele osób tym zagadnieniem zajmowało się, ale habilitant pogłębił refleksję historyczną. W ocenie profesora Wierzbickiego z tej książki inni powinni się uczyć metody prowadzenia badań filozoficznych. Elementy praktyczne dorobku Habilitanta są niezwykle ważne. Ponadto dr Kucharski wykazał się dużą zdolnością krytycznej oceny tradycji filozoficznej. Należy podkreślić, że obecność międzynarodowa jest w fazie wstępnej, z tym dorobkiem Habilitant powinien być bardziej obecny w dyskusji międzynarodowej.

Dr hab. Gałęcki podkreślił, że podtrzymuję treść recenzji, główne osiągnięcie ocenia bardzo wysoko. Wątpliwości budzi nieobecność Habilitanta i jego działalności poza środowiskiem lokalnym, wiele publikacji zostało wydanych w wydawnictwach uczelni krakowskich, co jest stratą dla Habilitanta i dla polskiej filozofii. Należy także podkreślić, że dokumentacja habilitacyjna została przygotowana bardzo niestarannie.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak zwrócił uwagę, że w poradniku RDN „Postępowania dotyczące nadawania stopnia doktora habilitowanego” podkreślono, że sformułowanie „w szczególności w zagranicznej” nie oznacza konieczności wykazania się aktywnością naukową w uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury poza krajem. Jest to jedynie element podnoszący rangę osiągnięcia, ale nie stanowiący warunku koniecznego habilitacji. Prawnicy podkreślają, że termin „aktywność naukowa” należy rozumieć szeroko, więc mieści się tu każda aktywność akademicka prowadzona w więcej niż jednej uczelni. Ważne jest jednak, że w recenzjach znalazły się krytyczne uwagi o lokalności dorobku, ponieważ są one cenną wskazówką dla dalszej pracy Habilitanta.

Dr hab. Dzwonkowska zwróciła uwagę, że wiele publikacji z zakresu etyk stosowanych jest bardzo powierzchownych, więc główne osiągnięcie habilitanta wyróżnia się dużą erudycją, głęboką analizą i dobrze poprowadzoną refleksją. Ponadto na uwagę zasługują duży dorobek praktyczny Habilitanta, jest to niezwykle rzadkość, aby etyk miał praktyczny wpływ na kodeksy etyki w biznesie.

Dr hab. Kobyliński stwierdził, że dorobek naukowy Habilitanta spełnia wymagania ustawowe. Dużą wartość poznawczą posiada jego rozprawa habilitacyjna. To znaczące osiągnięcie poznawcze. Natomiast pozostała część dorobku naukowego jest wystarczająca, ale skromna. Uwagę zwraca duża niestaranność ze strony Habilitanta, gdy chodzi o przygotowanie dokumentacji postępowania habilitacyjnego.

Członkowie komisji włączyli się do dyskusji nad formalną stroną i sposobem przygotowania dokumentacji do postępowania habilitacyjnego. W dyskusji podkreślono, że brakuje pewnych danych, w tekście są błędy stylistyczne oraz literówki, a nawet niektóre strony dołączonych publikacji są powielone w sposób uniemożliwiający przeczytanie ich treści.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak dodał, że uważa, iż pomimo wszelkich braków przedstawiony dorobek stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny. Szczególnie celne są rozróżnienia, podziały oraz matryce w monografii. Własny i twórczy wkład Autora jest w niej widoczny, choć powinien być przedstawiony w odrębnym miejscu, a nie rozsiany po całej publikacji.

Po zakończeniu dyskusji nastąpiła część 4) posiedzenia: podjęcie uchwały. Treść uchwały oraz wynik głosowania znajdują się na s. 4 niniejszego dokumentu.

Podpis Przewodniczącego Komisji: